

Republika Srbija
Tužilaštvo za ratne zločine

ZAVRŠNA REČ TUŽILAŠTVA ZA RATNE ZLOČINE U PREDMETU „SKOČIĆ“

25. decembar 2012.

Poštovano veće – gospodo sudije,

Ja u svemu ostajem pri izmenjenoj optužnici KTRZ br.7/08 od 04.12.2012. godine i od 25.12.2012.godine, protiv optuženih: Stojanović Zorana zvanog „Trcko“ iz Loznice, sada u pritvoru po rešenju ovog suda (K.Po2-42/2010-KV-Po2-103/2012 od 16.11.2012.godine) počev od 06.11.2009. godine, kada je lišen slobode, Šević Đorđa iz Sremske Mitrovice, sada na izdržavanju kazne zatvora po presudi Okružnog suda u Beogradu za krivično delo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. KZ SRJ, Alić Zorana, iz Uba, ali bez stalnog mesta prebivališta, sada u pritvoru po rešenju o produženju pritvora ovog suda (K.Po2-42/2010-KV.Po2-103/2012 od 16.11.2012. godine) počev od 22.12.2010.godine kada je lišen slobode, Đurđević Zorana iz Šapca, sada u pritvoru za drugo krivično delo u drugom postupku, Gavrić Tomislava, zvanog „Gavra“ iz Šapca, za ovo krivično delo proveo u pritvoru po rešenju ovog suda (KiV.4/09 od 06.11.2009. godine), kada je lišen slobode pa do 09.02.2010.godine i kada je rešenjem ovog suda (KiV.4/09 od 09.02.2010.godine) pritvor ukinut, Đekić Dragane iz Beograda, za ovo krivično delo nije pritvarana, sada na slobodi i Bogdanović Damira iz Rume, za ovo krivično delo proveo u pritvoru po rešenju ovog suda (KiV.4/09 od 06.11.2009. godine), kada je pritvor produžen (rešenje K.Po2.br.42/2010-KV.Po2.43/2010 od 28.07.2010. godine), počev od 06.11.2009. godine kada je lišen slobode pa do 16.09.2009. godine, kada je pritvor ukinut po rešenju ovog suda (K.Po2.br.42/2010 od 16.09.2010. godine), sada na slobodi, zbog krivičnog dela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. KZ SRJ u vezi člana 22. KZ SRJ, jer nalazim da je izvedenim dokazima na glavnom pretresu utvrđeno činjenično stanje iz koga nesumnjivo proizilazi da su optuženi na mestu, u vreme i na način kako je to bliže predstavljeno u činjeničnom opisu dispozitiva izmenjene optužnice, kao saizvršiooci, učinili krivično delo koje im je stavljeno na teret, odnosno da je dokazana optužba.

Poštovano veće,

Radi potpunijeg sagledavanja samog krivično – pravnog događaja koji je predmet izmenjene optužbe, kao i okolnosti u vezi sa ličnostima optuženih, i u vezi sa njima aktivnosti Tužilaštva za ratne zločine na istraživanju i procesuiranju ratnih zločina iz minulih ratova na prostorima bivše SFRJ, nalazim pravno važnim da iznesem nekoliko prethodnih napomena.

Rad na istraživanju ratnih zločina na području teritorije Opštine Zvornik, započet je delimično od strane pravosudnih organa Republike Srbije otvaranjem istrage protiv jednog lica u 1994. godini od strane Okružnog tužilaštva i Okružnog suda u Šapcu, a potom, počev od 1996. godine, istraživanje počinjenih ratnih zločina na području ove opštine nastavili su istražitelji Haškog tribunala.

Donošenjem Zakona o organizaciji i nadležnosti državnih organa u postupku za ratne zločine u 2003. godini, novoosnovano Tužilaštvo za ratne zločine Republike Srbije započelo je ozbiljna i sveobuhvatna istraživanja svih ratnih zločina počinjenih na teritoriji bivše SFRJ, pa i na području Opštine Zvornik, u skladu sa ovlašćenjima iz svoje nadležnosti i uz poštovanje principa „bez obzira na državljanstvo učinioca ili žrtve“.

Kako je Tužilaštvo Haškog tribunala, Tužilaštvu za ratne zločine Republike Srbije 2004.godine prenelo u nadležnost delimično istražene zločine na području Opštine Zvornik, u suštini samo protiv dva lica, to je Tužilaštvo za ratne zločine svoju aktivnost proširilo i na sve druge događaje sa teritorije ove Opštine koji su imali obeležja nekog krivičnog dela protiv čovečnosti i drugih dobara zaštićenih međunarodnim pravom.

Poštovano veće,

Republika Bosna i Hercegovina, pre proglašenja nezavisnosti 03. marta 1992. godine, bila je jedna od republika bivše SFRJ. Dana 06. aprila 1992. godine, Bosnu i Hercegovinu je priznala Evropska zajednica, kao samostalnu državu, a BiH je primljena u Ujedinjene Nacije, Rezolucijom donetom 22. maja 1992. godine.

Ne ulazeći u motive i razloge oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini, sa sigurnošću se može konstatovati, da je ratni sukob započeo početkom 1992. godine, kao i da su se oružani sukobi odvijali na celoj teritoriji Bosne i Hercegovine između oružanih formacija na strani srpskog, tadašnjeg muslimanskog i hrvatskog naroda, i da je rat trajao sve do Dejtonskog sporazuma 1995. godine (Dejtonski sporazum je postignut 21.11.1995. godine).

Opština Zvornik se nalazi na samom istočnom delu Bosne i Hercegovine i graniči se sa zapadnim delom Republike Srbije. I ova opština je takođe bila zahvaćena oružanim sukobima između oružanih formacija na strani tadašnjeg muslimanskog

kao većinskog, i srpskog kao manjinskog stanovništva. Početak oružanih sukoba na teritoriji ove opštine započeo je od aprila meseca 1992. godine, nakon neuspele podele vlasti između muslimanskog i srpskog naroda.

Za ceo period oružanih sukoba u Bosni i Hercegovini, može se sa sigurnošću konstatovati da su oni bili dovoljnog obima i intenziteta da se u vezi sa počinjenim ratnim zločinima može primeniti međunarodno pravo.

Do sada je Tužilaštvo za ratne zločine pred ovim sudom, razjasnilo više krivično-pravnih događaja koji su se zbili na području Opštine Zvornik, a procesuiran je i veći broj lica.

Jedan broj lica optuženih za krivično-pravni događaj u selima Skočić, Malešić, Šetić, Klisa, Petkovci i Drinjača u Opštini Zvornik, koji je predmet optužbe pred ovim većem, ima veze sa ranije procesuiranim i pravnosnažno osuđenim licima za krivična dela izvršena na području iste opštine, time što potiču iz iste jedinice u sastavu Teritorijalne odbrane Zvornika, koja se tada popularno zvala „Žute ose“, a njen komandir je bio Vučković Vojin, zvani „Žuća“ iz Beograda.

Neutvrđenog dana, najverovatnije u drugoj polovini maja 1992. godine, jedna grupa pripadnika jedinice kojom je komandovao Vučković Vojin zv. „Žuća“, a koja se nalazila na području Opštine Zvornik, izdvojila se iz ove jedinice pod komandom sada pok. Bogdanović Sima iz Rume, zvanog „Sima Četnik“ među kojima su bili i ovde optuženi: Šević Đorđe, Alić Zoran i Đekić Dragana, kao i neki drugi pripadnici koji sada nisu među živim licima kao što su „Lazić“ i „Tiša“. Izdvojena grupa vojnika formirala je novu jedinicu pod nazivom „Simini četnici“, ali je i ona ostala u sastavu Teritorijalne odbrane i učestvovala je u borbenim akcijama u više mesta i van područja Opštine Zvornik.

Negde oko 01. jula 1992. godine, jedinica „Simini četnici“ se stacionira u selu Malešić, Opština Zvornik, gde pripadnici ove jedinice borave u napuštenim srpskim kućama u ovom selu.

DOKAZ:

„Spisak ljudstva od 01. do 17. maja 1992. godine“, čiji je komandir „Žuća“ (Vučković Vojin), dobijen od Haškog Tribunala i označen njihovim brojem 01328442, koji predstavlja spisak za platu koju pre isplate odobrava komandant Štaba Teritorijalne odbrane Zvornik, kako je to označeno na ovom spisku.

Poštovano veće,

U daljem izlaganju svoje završne reči, radi lakšeg praćenja, prezentiraću njen

sadržinski koncept zasnovan na odredbi člana 413. stav 1. Zakonika o krivičnom postupku („Sl.glasnik RS“ br.72/11). Naime, sve izvedene dokaze na glavnom pretresu na kojima se može zasnovati presuda, neću zbirno navoditi, već ću ih pojedinačno označavati prilikom njihove ocene, kako u odnosu na krivično delo, tako i u odnosu na krivičnu odgovornost za svakog optuženog pojedinačno, pri čemu ću najbitnije delove iskaza oštećenih i svedoka citirati. Izvedene dokaze prezentiraću redosledom događanja iz dispozitiva izmenjene optužnice, a ne njihovim redosledom izvođenja na glavnom pretresu.

Gospodo sudije,

Postojanje oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini u periodu od početka 1992. do 1995. godine, između oružanih formacija na strani srpskog, tadašnjeg muslimanskog i hrvatskog naroda i neposredno učesće u ovom sukobu jedinice „Simini četnici“ u kojoj su bili optuženi: Stojanović Zoran, Šević Đorđe, Alić Zoran, Đurđević Zoran, Gavrić Tomislav, Đekić Dragana i Bogdanović Damir, kao oružane formacije srpske strane u sukobu, predstavljaju opšte poznate činjenice i ja ih kao takve neću podrobnije obrazlagati.

Kako je u konkretnom primeru reč o oružanom sukobu između tri naroda koji žive na teritoriji Republike Bosne i Hercegovine, to oružani sukob ima karakter nemeđunarodnog oružanog sukoba i na isti su primenjiva pravila iz IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vreme rata od 12.08.1949.godine i pravila II Dopunskog protokola uz Ženevske konvencije od 12.08.1949.godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba.

Jedinica „Simini četnici“, u kojoj su bili i svi optuženi brojala je oko 20 pripadnika, a njome je komandovao sada pok.Bogdanović Sima iz Rume.

Pripadnici jedinice su nosili jednoobraznu šarenu vojničku uniformu i bili su naoružani automatskim streljačkim i drugim naoružanjem.

Jedinica je imala logističku podršku od strane Teritorijalne odbrane Srpske Opštine Zvornik. Pripadnici jedinice su svi zajedno išli u izvršenje borbenih zadataka tzv.“akcije“, a u mestu stacioniranja za vreme izvođenja „akcija“ ostajali su samo pojedini pripadnici, radi poslova obezbeđenja.

Pripadnici jedinice su najčešće zajedno ili po grupama stanovali u privatnim kućama i međusobno se dobro poznavali. Sve do samog kraja boravka na ratištu u Bosni i Hercegovini, niko od pripadnika jedinice, pa time ni optuženi, nikada se nije suprotstavljao radnji koju bi drugi pripadnik jedinice preduzeo, posebno ne u odnosu na oštećene, zaštićena lica prema pravilima međunarodnog prava, u ovom predmetu zaštićenih svedokinja „Alfa“, „Beta“ i „Gama“ koje su u periodu

navedenom u optužbi pod prinudom boravile zajedno sa optuženima.

Dakle, optuženi su bili saglasni sa svim preduzimanim aktivnostima i radnjama drugih iz jedinice i iste su prihvatili kao svoje.

Činjenice u vezi karaktera oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini kao i opšti podaci o pripadnicima jedinice „Simini četnici“ predstavljaju nesporne činjenice koje neću obrazlagati.

1. Događanja u mestu Skočić

Optuženi: Stojanović Zoran, Šević Đorđe, Alić Zoran, Đurđević Zoran i Đekić Dragana

U selu Skočić, Opština Zvornik, pre rata živeli su zajedno stanovnici muslimanske i srpske nacionalnosti, kao i romske etničke pripadnosti.

Zbog ratnog stanja u Bosni i Hercegovini, a time i na području Opštine Zvornik, stanovnici muslimanske nacionalnosti su se iz sela Skočić iselili 26. juna 1992.godine, zajedno sa stanovnicima muslimanske nacionalnosti iz sela Kozluk, dok su stanovnici romske etničke pripadnosti ostali da žive u selu Skočić zajedno sa srpskim stanovništvom.

Romsko stanovništvo u selu Skočić bilo je grupisano u jednom kraju sela u čijoj blizini je bio verski objekat, džamija.

- Dana 11. ili 12.07.1992. godine, u popodnevним časovima, po naredbi sada pok.Bogdanović Sima, optuženi: Stojanović Zoran, Šević Đorđe, Alić Zoran, Đurđević Zoran i Đekić Dragana, zajedno sa drugim nepoznatim pripadnicima jedinice „Simini četnici“, naoružani streljačkim i drugim naoružanjem, odlaze kamionom i džipom u selo Skočić u tzv.“akciju“. Po dolasku u ovo selo, u blizini džamije, jedinica se zaustavlja, pri čemu jedna grupa pripadnika jedinice, sa sada pok.Bogdanović Simom, odlazi do džamije, gde je pod temelje džamije postavilja eksploziv, koji je i aktivirala i tako srušila džamiju, dok su drugi pripadnici jedinice stajali u neposrednoj blizini, obezbeđivali lice mesta i pripadnike jedinice koji su preduzimali radnje na neposrednom rušenju džamije. U grupi koja je obezbeđivala i čuvala stražu nalazio se optuženi Alić Zoran.

Rušenje džamije u selu Skočiću izvedeno je bez bilo kakve vojne potrebe i ista nije predstavljala legitiman ratni cilj, a njenim rušenjem je uništena imovina velikih razmera.

DOKAZ:

Izjave oštećenih zaštićenih svedoka: „Alfa“ na glavnom pretresu od 24.04.2012.godine i 24.09.2012.godine, „Beta“ na glavnom pretresu od 25.04.2012.godine i 17.10.2012.godine i „Gama“ na glavnom pretresu od 26.04.2012.godine.

(U narednim pozivanjima na iskaze oštećenih zaštićenih svedoka neću navoditi datume glavnih pretresa na kojima su dali svoje iskaze).

Sve tri oštećene zaštićene svedokinje, su saglasno i uverljivo posvedočile da su u predvečernjim časovima 11.07.1992. godine videle jedan kamion i jedan džip da su prošli putem pored njihovih kuća sa nepoznatim vojnicima i da su otišli pravcem prema džamiji u njihovom selu. Prolazak vojske ih je uplašio i oni su se, po ranijem dogovoru i predlogu jednog srpskog policajca, njihovog komšije iz sela, radi svoje sigurnosti i zaštite uglavnom sakupili u novu kuću Ribić Hamdije. Kuća Ribić Hamdije u Romskom naselju bila je najbliža srpskim kućama.

Nedugo po prolasku kamiona i džipa putem pored romskih kuća oštećene su čule eksploziju, odnosno kako to kaže oštećena „Alfa“ u istražnom postupku „nešto je jako puklo, kuća se zatresla i prozori počeli padati“ misleći na staklo na prozorima kuća, kako je to objasnila na glavnom pretresu.

Da je tom prilikom srušena džamija u Skočiću, oštećene su saznale kasnije.

O rušenju džamije u Skočiću svedočili su i oštećeni: -- na glavnom pretresu od 18.11.2010. godine i -- na glavnom pretresu od 20.10.2010.godine, kao i svedoci: --, --, i -- na glavnom pretresu od 05.04.2012. godine.

Svedoci su govorili su o rušenju džamije u Skočiću na Petrovdan 1992.godine, koji praznik ne menja datum i uvek je na dan 12.jula.

U svojoj odbrani datoj na glavnom pretresu od 18.04.2011. godine, optuženi Alić Zoran tvrdio je da je tačno da su pripadnici jedinice „Simini četnici“, kojom je komandovao sada pok.Bogdanović Sima, otišli u Skočić po naredbi Bogdanović Sime u tzv.“akciju“. Ovaj optuženi se seća da se on prevezio u kamionu, a da je u kamionu bio optuženi Stojanović Zoran kao i pripadnici jedinice njemu poznati po imenima „Bogdan“, „Zlatan“, „Lazić Savo“, „Tiša“, „Rajko“ i drugi. Takođe se seća da je tada džip vozio sada pok.Bogdanović Simo.

Na strani 25/38 transkripta odbrane optuženog Alića, ovaj optuženi navodi da kada su došli u Skočić, kod kamiona su ostali on, „Zlatan“ i „Bogdan“, a pok.Bogdanović Sima sa ostalim pripadnicima jedinice otišao prema džamiji.

Citiram deo odbrane optuženog Alića:

„Čula se eksplozija, oni su se vratili nazad.“

„Video sam sa 50,60 metara, video sam da se srušila džamija.“

U svojoj odbrani datoj na glavnom pretresu od 16.09.2010. godine, optuženi Stojanović Zoran kaže da su u Skočić došli kamionom i džipom. Džip je vozio Sima. Ja sam bio u kamionu. Tu je bio „Kostić“, „Grujić“, „Jazo“, „Tiša“, „Rajko“, „Slavica“, „Dragana“ (optužena Đekić Dragana), „Lazić“, „Žuti“, „Beli“, „Alić“ (optuženi Alić Zoran), „Bane“, „Savkić“, „Pakrac“, „Paja“, „Boža“, „Bogdan“...

Pošto su srušili džamiju, svi pripadnici jedinice „Simini četnici“ odlaze u deo sela Skočić, gde su živeli civili romske etničke pripadnosti. Tada je u tom selu bilo ukupno 35 civila i to oštećeni:

(...)

Da su se napred navedena lica nalazila kritičnom prilikom u selu Skočić proizilazi iz „Spiska nestalih Roma iz sela Skočić 11.07.1992.godine“, „Spiska osoba nestalih u ratu iz sela Skočić 11.07.1992.godine“ koji je sačinilo Udruženje Roma „Romska braća Skočić“, „Spiska nestalih građana naselja Skočić za građane romske nacionalnosti“, kao i iz iskaza oštećenih zaštićenih svedokinja „Alfa“, „Beta“ i „Gama“, oštećenog -- i oštećenog --.

Po dolasku u deo sela gde su živeli civili Romi, svi pripadnici jedinice, među kojima su bili i optuženi: Stojanović Zoran, Šević Đorđe, Alić Zoran, Đurđević Zoran i Đekić Dragana su preduzeli više radnji zabranjenih pravilima međunarodnog prava i to:

- Jedan broj pripadnika jedinice vršio je pretres romskih kuća, tražeći novac i stvari od vrednosti, pri čemu su pripadnici jedinice poznati samo po imenima „Bogdan“, „Rajko“, i „Radenko“ iz kuće oštećenog -- oduzeli telefon, novac i druge stvari; te su tako oduzimanjem predmeta koji su služili za normalan život oštećenih, prema oštećenima nečovečno postupali.

DOKAZ:

Iskaz oštećene zaštićene svedokinje „Gama“ dat na glavnom pretresu, koja na strani 4 i 5/68 transkripta, kaže:

„Živela sam sa braćom, sa sestrom, sa majkom dok se nije desilo to, taj dan 11.jun ili jul, ja sve mešam te mesece, ... videle smo kamion prolazi gore u Skočić, toga dana je rušena džamija, čuli smo detonaciju“.

„Ja, moja majka i moj brat svratili smo kod jedne žene. U toj kući smo bili i oni su došli po nas, izvadili su nas iz te kuće. U toj kući su uzeli neke stvari, da li telefon, pare, nešto su uzeli iz te kuće, a nas su odveli dole gde smo se skupljali.“

Na strani 26/68 transkripta, na pitanje branioca optužene Đekić Dragane: „Šta rade Rajko, Bogdan i Grujić, kad se srećete sa njima?“, oštećena „Gama“ odgovara:

„Jeste, a iz te kuće su uzeli kafu, pare, telefon, nešto su uzeli još iz te kuće“.

- U toku pretresa romskih kuća, pripadnik jedinice po imenu „Bogdan“, na spratu kuće Ribić Hamdije pronašao je sakrivene oštećene: zaštićenu svedokinju „Beta“, -- i babu oštećene „Beta“ i, uz pretnju oružjem, isterao ih u dvorište, u koje su drugi pripadnici jedinice isterali i sve druge oštećene koji su se nalazili u ovoj kući;

DOKAZ:

Izjava oštećene zaštićene svedokinje „Beta“, strana 6/42 transkripta glavnog pretresa, gde ova oštećena kaže:

„Imala sam 13 godina...“

„Mi smo taj dan pobjegli u Hamdijinu kuću da se krijemo...“

„Ja samo znam da ja, moja tetka Zekira i moja nena, u jednu sobicu smo išli da se krijemo. To je bio kao neki špajiz. ... onda je drugi došao, ne znam ko je to bio, ali sa mitraljezom i nas je kući, van iz te kuće oterao i mi smo onda svi dole bili...“

- U dvorištu romskih kuća pripadnici jedinice su vršili pretres oštećenih i pritom od njih oduzimali lične vredne stvari, pa je tako od oštećene -- nepoznati pripadnik jedinice oduzeo burmu sa ruke preteći da će joj odseći prst, ako ga sama ne skinе, dok je optužena Đekić Dragana od oštećene „Gama“ oduzela zlatne minđuše i zlatne priveske u obliku krsta i potkovice, kao i jedan zlatan prsten sa ruke, uz podrugljivu primedbu oštećenoj: „Šta će tebi krst!“; te tako oduzimanjem zlatnih predmeta za koje su oštećeni emotivno vezani, prema njima nečovečno postupali.

DOKAZ:

Iskaz oštećene „Gama“ dat na glavnom pretresu, strana 26 i 27/68 transkripta.

Naime, ova oštećena je objasnila da joj je optužena Đekić Dragana prišla u dvorištu ispred Hamdijine kuće, da ju je pretresala i prilikom pretresa ispod suknje koju je nosila preko pantalona pronašla i oduzela skrivene u maramici zlatne minđuše, zlatne priveske u obliku krsta i potkovice, a skinula joj je i zlatan prsten sa ruke uz

podrugljivu primedbu, kako je to ova oštećena izjavila u postupku istrage: „Šta će tebi krst!“.

Oštećena „Gama“ je potvrdila da je videla i da je jedan nepoznati pripadnik jedinice od oštećene --, za vreme dok su se nalazili u dvorištu, odnosno u kamionu dok su još bili u dvorištu, oduzeo burmu sa ruke preteći joj da ga sama skinie ili će joj on u protivnom odseći prst.

Tako na strani 5/68 transkripta svoje izjave, oštećena „Gama“ kaže:

„Dok sam ja bila u toj sobi, ja ne znam šta se napolju dešavalo. Ali prije toga Rajko mi je skinuo majicu sa nožem je isekao i rekao je „take baš volim“. Dragana (optužena Đekić Dragana) je meni prišla napolju dok sam bila. Imala sam zlato, imala sam krst, burmu, minduše, imala sam još neko zlato. Ona je videla krst i pitala me: „Odakle ti ovo, mamicu ti jebem?“, ja sam se uplašila.“

„U kamionu dok smo bili, jednoj ženi su hteli da odseku prst da bi skinuli prsten. Jedan je rekao „Daj da joj sečemo prst“, a jedan „Nemoj, izvadićemo“. Ne znam ko.“

- Za vreme pretresa kuća i oštećenih, pripadnici jedinice „Simini četnici“ su oštećene tukli rukama, nogama, kundacima pušaka i drugim predmetima, kojom prilikom su, nakon što su istukli oštećenog Nuhanović Arifa, starog 50 godina, ovoga pucanjem iz puške i ubili. Istom prilikom, nepoznati pripadnik jedinice oštećenu -- je udario kundakom puške po glavi od kog udarca se ona onesvestila, samo zato što ga je ona, nakon ubistva Arifa, zamolila da to više ne čine rečima „Nemoj, sine!“. Takođe, istom prilikom optuženi Stojanović Zoran je tukao oštećenog -- po raznim delovima tela udarajući ga prvo puškom a potom i bandašom od bicikle; na koji način su većem broju oštećenih naneli brojne telesne povrede, a jedno lice i ubili.

DOKAZ:

U vezi sa tučom oštećenih Roma u Skočiću, sve tri oštećene „Alfa“, „Beta“ i „Gama“ su saglasno i ubedljivo kazivale činjenice u vezi sa inkriminisanim događanjima, a njihove iskaze potvrdili su i oštećeni -- i --, pa i optuženi Alić Zoran.

Tako oštećena zaštićena svedokinja „Alfa“ na strani 6/49 transkripta kaže:

„Oni su došli pravo u kuću i onda počeli da biju. Znam samo kada je moja majka (oštećena --) rekla „Nemoj, sine!“ i oni su uzeli, redom bili, sviju redom, nisu gledali ni na decu, ni na žene, ni na koga.“

U postupku istrage ova oštećena je ovu situaciju opisala da je tada njenu majku -- nepoznati pripadnik jedinice udario kundakom puške po glavi, od kog udarca se ona

onesvestila.

Dok na strani 7/49 transkripta, ova oštećena kaže:

„Arifa (oštećeni Nuhanović Arif) su ubili odmah tu, videla nisam ko ga je lično ubio, samo sam čula metak da je pucao“.

Oštećena „Alfa“ je u svom iskazu na strani 10/49 transkripta svedočila da su pripadnici jedinice „Simini četnici“, za vreme dok se još nalazila u kući Ribić Hamdije i nju tukli sa puškom, rukama, nogama i drugim predmetima.

Takođe, na glavnom pretresu od 24.04.2012. godine oštećena „Alfa“ je tvrdila da je videla kako je optuženi Stojanović Zoran zvani „Trcko“, čije ime je kasnije saznala, citiram: „Prvo bio sa puškom mog bratanca E... (oštećeni A.E.), onda je uzeo bandaš od bicikla tako da ga je bio sve odozgo po glavi, taj moj bratanac je plakao i rekao mu „Nemoj da me diraš“.

Na strani 6/42 transkripta iskaza, oštećena „Beta“ tvrdi:

„I videli smo kako oni, već su počeli tući decu i žene, sve redom...“

„...Mi smo onda svi dole bili i oni su tukli sve redom. Složili su nas uz betonsku ogradu i onda su jednog po jednog muškarca tukli sa mitraljezom. Sećam se kako su mog dedu (oštećenog A.M.) isto tukli. On je imao preko 70 godina“.

„...Tukli su i Arifa (oštećeni Nuhanović Arif) isto. Jednog čoveka Ismeta mnogo su tukli.“

Oštećena „Beta“ na strani 7/42 transkripta posvedočila je da su i nju pripadnici jedinice „Simini četnici“ tukli kada su je silovali u staroj kući Ribić Hamdije.

Oštećeni -- na glavnom pretresu od 20.10.2010. godine i od 03.04.2012.godine, strana 13/79 transkripta, u vezi sa tučom oštećenih kaže:

„Pa recimo pošto nisam gledao ostale, vidio sam svog oca (oštećeni Ribić Ismet), moj otac je bio krvav sav, izudaran skroz, znam da mu je krv lila iz glave, i u rame su ga udarali ispred mene, prekoputa mene pošto smo mi stajali u jednom redu djeca i žene a oni su ih izvodili tako tu u drugom redu, prekoputa nas.“

Svedok oštećeni A.Š. na glavnom pretresu od 20.10.2010.godine potvrdio je činjenicu da je 11. ili 12.jula 1992.godine i on bio u Skočiću zajedno sa svojim tastom i taštom (- i --), da se on tom prilikom sakrio, a da -- i -- pripadnici jedinice „Simini četnici“ pretresom kuća nisu pronašli, mada su se oni nalazili u jednoj kući. Kad je oštećeni --

u kritičnom događaju bio sakriven u blizini mesta događanja to je tada čuo galamu i zapomaganje oštećenog Nuhanović Arifa, čiji glas je prepoznao.

Mada je u svojoj odbrani optuženi Alić Zoran izbegavao da kaže šta se događalo u dvorištu romskih kuća, na strani 34/38 transkripta, ipak je potvrdio da je i on video da jedan pripadnik jedinice „Simini četnici“ po nadimku „Tiša“ tuče nekog čoveka pendrekom kao i da je čuo vriske oštećenih iz kuća.

- Dok su se oštećeni i pripadnici jedinice „Simini četnici“ još nalazili u kući Ribić Hamdije, optuženi Stojanović Zoran je oštećenima -- i -- naredio da svuku odeću sa sebe i da vrše oralni seks među sobom i pored činjenice što su -- i -- rođeni deda i unuk; te je tako teškim vređanjem ličnog dostojanstva prema oštećenima nečovečno postupao.

- Kada je oštećeni -- svukao odeću sa sebe i bio go, nepoznati pripadnik jedinice „Simini četnici“, mu je nožem odsekao penis; i tako mu naneo tešku telesnu povredu.

DOKAZ:

U svom iskazu oštećena zaštićena svedokinja „Alfa“ je potvrdila da je zasigurno videla, dok su još bili u Hamdijinoj kući, da je optuženi Stojanović Zoran zvani „Trcko“ naredio oštećenima -- i -- (dedi i unuku) da vrše oralni seks među sobom i da je, dok je oštećeni -- bio bez odeće njemu jedan pripadnik jedinice nožem odsekao penis.

Istina, oštećena je u postupku istrage tvrdila da je penis -- odsekao sada pok.Bogdanović Sima, a na glavnom pretresu da je penis --odsekao optuženi Stojanović Zoran, što po mom uverenju iskaz oštećene ne čini manje validnim za dokazivanje da se ova radnja dogodila, s obzirom da je bila sigurna da je ova radnja izvršena prema oštećenom --.

- Sada pok.Bogdanović Sima iz Hamdijine kuće u dvorište je izveo oštećenu „Alfa“ na taj način što ju je držao rukom za kosu, a u dvorištu joj je jednim krajem opasača vezao ruke, a drugi kraj opasača svezao za ogradu, pa po svlačenju svoje i njene odeće, tu je tako svezanu silovao, a po silovanju joj je kleštima iz usta izvadio dva zlatna zuba; te ju je na taj način i fizički mučio.

DOKAZ:

U vezi sa silovanjem i vađenjem zuba koje je doživela od sada pok.Bogdanović Sima u Skočiću, oštećena „Alfa“ na strani 7 i 10/49 transkripta kaže da ju je tada pok.Bogdanović Sima uhvatio za kosu i izveo u dvorište, gde joj je jednim krajem opasača vezao ruke a drugi kraj opasača svezao za ogradu i tu je tako svezanu

silovao a po silovanju joj je kleštima iz usta izvadio dva zlatna zuba. Klešta je pok.Bogdanović doneo iz kamiona, a pre vađenja zuba od oštećene je tražio da mu da zlato.

- Pripadnik jedinice poznat po imenu „Bogdan“ zajedno sa još nekoliko nepoznatih pripadnika jedinice oštećenu zaštićenu svedokinju „Beta“, staru 13 godina, odvodi u staru kuću Ribić Hamdije i tu je prvo on, a potom i drugi pripadnici jedinice siluju, dok je pripadnik jedinice poznat po nadimku „Tihi“ u staru Hamdijinu kuću odveo oštećenu „Gama“ i tu je, uz pretnju pištoljem, silovao;

DOKAZ:

Oštećena zaštićena svedokinja „Beta“ u vezi sa silovanjem koje je doživela u Skočiću od strane više pripadnika jedinice „Simini četnici“, na strani 7/42 transkripta kaže:

„Oni su mene, njih četiri, pet muškaraca, znam da je bio Bogdan tu, i još su bili njih četiri, pet muškaraca, možda i više, odvalili su (staru kuću Ribić Hamdije koja je bila zaključana) to je na stepenice jedna kuća, ta stara, odvalili su vrata i sa mnom unutra. Ja ne znam šta se dalje desilo vani, nego su mene gore silovali i tukli. Ja ne znam koliko je to trajalo, ja ništa nisam znala, samo znam da su me tukli...“

Oštećena zaštićena svedokinja „Gama“ u vezi sa silovanjem koje je u Skočiću doživela od jednog nepoznatog pripadnika jedinice, na strani 5 i 7/68 transkripta kaže:

„Mene je odveo „Tihi“ ili „Tiho“, ne znam tačno kako su ga zvali sad, u jednu sobu, odveo me i stavio pištolj na glavu...“

Na pitanje da li je tačno, što je oštećena izjavila u postupku istrage, da ju je „Tihi“ silovao u toj kući gde je odveo, oštećena je izjavila: „Jeste tačno“.

Takođe i oštećeni -- na glavnom pretresu od 20.10.2010. godine govori o silovanjima u Skočiću, tvrdeći da je jedna njegova sestra tu silovana, i da su pripadnici jedinice „Simini četnici“ tražili zlato i novac.

Nakon svih ovih događanja u selu Skočić, sada pok.Bogdanović Sima, oštećenima naređuje da uđu u teretno vozilo, što su oni svi i učinili, osim --, -- i --, koji su sakriveni ostali u kući u Skočiću.

DOKAZ:

Svedočenje oštećenog -- na glavnom pretresu od 20.10.2010.godine.

U teretno vozilo među oštećene pripadnici jedinice „Simini četnici“ su ubacili i mrtvo telo Nuhanović Arifa.

Iz Skočića, pripadnici jedinice „Simini četnici“ među kojima su i optuženi: Stojanović Zoran, Šević Đorđe, Alić Zoran, Đurđević Zoran i Đekić Dragana, odlaze prema selu Malešić, gde se kratko zaustavljaju. Iz grupe oštećenih, po komandi sada pok.Bogdanović Sima, pripadnici jedinice izdvajaju oštećene zaštićene svedokinje „Alfa“, „Beta“ i „Gama“, tako što im naređuju da izađu iz teretnog vozila, pa kada to nije htela učiniti oštećena „Beta“, optuženi Stojanović Zoran joj zapretio rečima: „Izađi, ili ću pucati u tebe“, nakon čega su one morale izaći. Sa oštećenima izašla je optužena Đekić Dragana i pripadnici jedinice poznati po imenima i nadimku „Bogdan“, „Rajko“ i „Tihi“, sa ciljem da ih sprovedu do kuća u Malešiću u kojima je jedinica „Simini četnici“ bila smeštena, što su i učinili.

Ostali optuženi, zajedno sa drugim pripadnicima jedinice i sada pok.Bogdanović Simom, sve preostale oštećene odvoze do jedne jame na mestu zvanom „Hamzići“ u selu Šetić.

DOKAZ:

Sve tri oštećene saglasno su potvrdile da su sve njih Rome pripadnici jedinice „Simini četnici“, među kojima su bili i optuženi: Stojanović, Šević, Alić, Đurđević i Đekić, ubacili u teretno vozilo kojim su došli, da su među njih ubacili i telo Nuhanović Arifa i da su ih potom odvezli do sela Malešić. U Malešiću su se zaustavili i oštećenima zaštićenim svedokinjama „Alfa“, „Beta“ i „Gama“ su naredili da izađu iz vozila pa kada to nije htela učiniti oštećena „Beta“ optuženi Stojanović Zoran joj zapretio da ako ne izađe da će pucati u nju, pa je ona morala izaći.

Sa oštećenima izašla je optužena Đekić Dragana i pripadnici jedinice poznati po imenima i nadimku „Bogdan“, „Rajko“ i „Tihi“ koji su oštećene odveli u jednu kuću u Malešiću gde su pripadnici jedinice „Simini četnici“ bili smešteni.

Iskazi oštećenih zaštićenih svedokinja delimično je potvrdio u svojoj odbrani i optuženi Stojanović Zoran, navodeći da su se po povratku iz Skočića zaustavili u Malešiću i da je neko naredio da „tri ženske izađu“, a da su ostali sa kamionom otišli dalje. Međutim, ovaj optuženi tvrdi da je sa oštećenima zaštićenim svedokinjama izašao on, „Rajko“, „Bogdan“, „Slavica“ i „Dragana“ (optužena Đekić Dragana), koja tvrdnja je suprotna izjavama oštećenih i sračunata na izbegavanje krivične odgovornosti.

Dakle, od Malešića prema selu Šetići otišli su preostali pripadnici jedinice „Simini četnici“ a među kojima su bili i optuženi: Stojanović Zoran, Šević Đorđe, Alić Zoran i Đurđević Zoran.

DOKAZ:

Iskazi sve tri oštećene zaštićene svedokinje „Alfa“, „Beta“ i „Gama“ u dovoljnoj meri su saglasni u pogledu činjenica da su u Skočiću bili optuženi: Stojanović Zoran, Šević Đorđe, Đurđević Zoran, Alić Zoran i Đekić Dragana, zajedno sa drugim pripadnicima jedinice „Simini četnici“ čija su imena ili nadimke tada ili kasnije saznali.

Tako oštećena „Alfa“ kaže da su u Skočiću bili optuženi: Stojanović Zoran zv. „Trcko“, Alić Zoran, Đurđević Zoran (koga zna kao „Zoran iz Šapca“), Šević Đorđe i Đekić Dragana (koje navodi kao „Šević sa Draganom“).

Oštećena „Beta“ se seća da je u Skočiću bila optužena Đekić Dragana u uniformi i sa oružjem.

U dovoljnoj meri iskaze oštećenih zaštićenih svedokinja potvrdili su i u svojim odbranama optuženi Stojanović Zoran i Alić Zoran, dok je učesće optuženog Đurđević Zorana potvrdio i svedok Jović Dragan kako u postupku istrage, tako i na glavnom pretresu od 03.04.2012.godine.

Svi pripadnici jedinice „Simini četnici“ koji su učestvovali u tzv. „akciji“ u Skočiću, među kojima su bili i optuženi: Stojanović, Šević, Alić, Đurđević, Đekić, delovali su zajedno kao jedna jedinstvena jedinica. Njeni pripadnici su bez sumnje bili potpuno saglasni sa radnjama koje su, bilo pojedinačno, ili, sveukupno, tada na tom mestu preduzete. Pojedinačne radnje su se oslanjale u svom izvršenju na sveukupno radnju čitave jedinice u izvršenju jedinstvenog zadatka sa kojim su bili upoznati, te su tako zasigurno bili međusobno saglasni i sve preduzete radnje prihvatili kao svoje, te napred navedene radnje izvršili u saizvršilaštvu.

Dakle, rušenjem džamije, oduzimanjem osnovnih kućevnih predmeta, novca, ličnih vrednih stvari, telesnim povređivanjem, narušavanjem ličnog dostojanstva na više načina, mučenjem, silovanjima i ubistvom, optuženi: Stojanović Zoran, Šević Đorđe, Đurđević Zoran, Alić Zoran i Đekić Dragana zajedno sa sada pok. Bogdanović Simom i drugim nepoznatim pripadnicima jedinice „Simini četnici“ su kršili pravila iz člana 3. stav 1. tačka 1. pod a) i c) IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vreme rata od 12.08.1949. godine i pravila iz člana 4. stav 2. tačka a) i e) i člana 16 II Dopunskog protokola uz Ženevske konvencije od 12.08.1949. godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba.

2. Događanja na mestu zvanom „Hamzići“ u selu Šetić

Optuženi: Stojanović Zoran, Šević Đorđe, Đurđević Zoran i Alić Zoran

Optuženi Stojanović Zoran, Šević Đorđe, Đurđević Zoran i Alić Zoran, zajedno sa pok.Bogdanović Simom i drugim nepoznatim pripadnicima jedinice „Simini četnici“, istog dana 11. ili 12.07.1992. godine, u noćnim časovima, 28 civilnih lica Roma iz Skočića dovozi do jedne jame na mestu zvanom „Hamzići“ u selu Šetić i tu njih 27 lica lišava života. Lišavanje života oštećenih je vršeno tako što su ih nakon izvođenja iz tovarnog sanduka teretnog vozila, dovodili ispred vozila gde su ih ubadali noževima i u njih pucali iz pušaka, a zatim ih bacali u jamu. Pošto su sve oštećene izveli na napred navedeni način i bacili u jamu, u istu su ubacili i aktiviranu bombu. Tom prilikom lišili su života muškarce, žene i decu i to sledeća lica:

Aganović Mehmeda, starog 71 godinu, Aganović Biseru, staru 72 godine, Aganović Eseda, starog 31 godinu, Aganović Zekiru, zvanu „Muradija“, staru 30 godina, Aganović Beriza, starog 13 godina, Aganović Šerifu, staru 40 godina, Aganović Ešefu, staru 49 godina, Aganović Mirzeta, zvanog „Šaban“, Bajrić DŽemilu, staru 64 godine, Bajrić Zumru, staru 51 godinu, Ferhatović Mušku zvanu „Bisera“, staru 40 godina, Nuhanović Zibu, staru 51 godinu, Nuhanović Hadžiru, Ribić Ismeta, starog 33 godine, Ribić Sarajku, staru 59 godina, Ribić Mehmeda, starog 58 godina, Ribić Rahimu, staru 58 godina, Ribić Šemsudina, zvanog „Šemso“, starog 10 godina, Ribić Bibera, starog 60 godina, Ribić Ševku, staru 29 godina, Ribić Sabriju, starog 2 godine, Ribić Zlatiju, staru 13 godina, Ribić Ismetu, staru 16 godina, Ribić Zlatu, staru 18 godina, Ribić Suadu, staru 5 godina, Ribić Zijada, starog 7 godina i Ribić Almasu, staru 4 godine.

Ribić Zija, starog 8 godina, spletom okolnosti samo su telesno povredili, pošto je on mada ranjen, uspeo da preživi streljanje.

Prilikom lišavanja života oštećenih, optuženi Alić Zoran, zajedno sa još dvojicom neidentifikovanih pripadnika jedinice „Simini četnici“ od kojih je jedan poznat po imenu „Zlatko“ su se nalazili u blizini kao obezbeđenje čuvajući stražu.

Svi optuženi, zajedno sa drugim nepoznatim pripadnicima u ovom činu ubistva oštećenih ponašali su se potpuno bezobzirno, okrutno i bezosećajno. Oni tom prilikom nisu uvažavali nikakve činjenice koje se odnose na oštećene, makar one o bezgrešnosti dece. Ubili su tada sedmoro dece staro 2, 4, 5, 7, 10 i dvoje po 13 godina. Ubili su tada Ribić Ševku koja je bila u poodmakloj trudnoći, a, pre ubistva jednog deteta Ribić Zlatije stare 13 godina, bez osećaja makar male griže savesti, silovali.

DOKAZ:

O tome šta se dešavalo na mestu zvanom „Hamzići“ i kako je preživeo streljanje, oštećeni Ribić Zijo na strani 8/79 transkripta kaže:

„Bilo nas je šest sestara, mlađi brat i ja.“

„Moj otac se zvao Ismet, a majka Ševka.“

Oštećeni Ribić Zijo u svom iskazu tvrdi da su „Simini četnici“ kamion sa oštećenima u kome je bio i on zaustavili pored jedne jame u blizini puta. Po zaustavljanju kamiona izvodili su jednog po jednog od oštećenih, odvodili ih ispred kamiona i tu su ih ubijali, a zatim kaže:

„Kasnije, prije nego što ću ja izaći, izašla je ova sestra, (oštećena Ribić Zlatija) nju su tu isto silovali, i onda sam ja došao na red. Prije svega toga moja mati (oštećena Ribić Ševka) sa bratom Sabrijom (oštećeni Ribić Sabrija, star 2 godine) ona je izašla. Onda sam ja došao na red, ja sam govorio da hoću kod majke, oni su rekli, ovaj vojnik i ona cura što su me uhvatili (da oštećeni Zijo siđe sa kamiona), rekli „Sad ćeš ti kod majke, ne boj se“ i odveli su me tamo ispred kamiona i rekli da stanem mirno. Ja sam stao mirno, čuo sam da je nešto puklo, osjetio sam ubod u vrat i na zemlji sam bio. Oni su me uzeli i bacili u jamu dole.“

„Dole sam možda bio 5 minuta u nesvesti i onda sam se digao i na drugu stranu jame izvukao. Iza mene je još ostalo (oštećenih) u kamionu. Čuo sam vrištanje.“

„Kada sam se izvukao iz jame išao sam kroz šumu i naišao sam na jednu kuću.“

„Nisam čuo krik, samo pucanje sam čuo i došla je moja majka na red i ona nije mogla, pošto je brat mali bio, dvije godine, i onda su oni rekli „Ajde, nema veze povedi i njega“, i onda kasnije sam ja to kad je počelo ono drugo dešavanje kad su mi sestru silovali i to, onda sam ja plakao i vikao da hoću kod matere.“ (strana 19/79 transkripta)

„Moja porodica, mati i otac su nađeni. Otac je nađen na Crnom Vrh, a mati ne znam... od sestara i brata još ništa nisam našao.“

„Moja majka je bila u devetom mesecu trudnoće, nisam ja tada znao u kom je mesecu, ali sad kad su je pronašli, oni su, ovi doktori rekli, ona bila u devetom mesecu trudnoće.“ (strana 16/79 transkripta)

„Imam ožiljak ovde, još i dan danas.“ (strana 20/79 transkripta)

O nekim detaljima u vezi sa oštećenim Ribić Zijom, koji je preživio streljanje, posvedočio je -- na glavnom pretresu od 04.04.2012.godine.

Iskaz oštećenog Ribić Zija u određenoj meri potvrđen je i odbranom optuženog Alić

Zorana, koji je za sebe rekao da je u ovom događaju stajao u neposrednoj blizini ubistva oštećenih zajedno sa još dvojicom pripadnika jedinice, od kojih se za jednog seća da se zvao „Zlatko“.

Da su se napred navedena lica lišena života na mestu zvanom „Hamzići“ u selu Šetići, proizilazi iz „Spiska nestalih Roma iz sela Skočić 11.07.1992.godine“, „Spiska osoba nestalih u ratu iz sela Skočić 11.07.1992.godine“ koji je sačinilo Udruženje Roma „Romska braća Skočić“, „Spiska nestalih građana naselja Skočić za građane romske nacionalnosti“, kao i iz iskaza oštećenih zaštićenih svedokinja „Alfa“, „Beta“ i „Gama“, oštećenog Ribić Zija i oštećenog Aganović Šerifa, kao i nalaza i mišljenja veštaka datih u postupku, na osnovu zapisnika o ekshumaciji i DNK analizi.

Činjenica da optuženi Alić Zoran nije neposredno lišavao živote oštećene, ne dovodi u pitanje njegovo učešće u ovoj radnji krivičnog dela, s obzirom da se tada nalazio naoružan i u obezbeđenju lica mesta gde su oštećeni lišavani života, što je on znao i tu radnju time prihvatao kao svoju.

Optuženi: Stojanović Zoran, Šević Đorđe, Đurđević Zoran i Alić Zoran, zajedno sa sada pok.Bogdanović Simom i drugim nepoznatim pripadnicima jedinice „Simini četnici“ su bili svesni svog zajedničkog delovanja u radnji ubistva 27 civilnih lica i telesnim povređivanjem oštećenog Ribić Zija, na koji način su kršili pravila iz člana 3. stav 1. tačka 1. pod a) IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vreme rata od 12.08.1949. godine i pravila iz člana 4. stav 2. tačka a) II Dopunskog protokola uz Ženevske konvencije od 12.08.1949. godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba, pa dakle, ovu radnju krivičnog dela učinili kao saizvršioци.

3. Događanja u selu Malešić

Optuženi: Stojanović Zoran, Šević Đorđe, Đurđević Zoran, Alić Zoran, Bogdanović Damir, Gavrić Tomislav i Đekić Dragana

Jedinica „Simini četnici“ u selu Malešić boravi u privatnim kućama meštana srpske nacionalnosti u periodu od oko 01.07. pa sve do oko 01.10.1992. godine. U jedinici „Simini četnici“ od samog početka boravka u Malešiću nalazili su se optuženi: Stojanović Zoran, Šević Đorđe, Đurđević Zoran i Đekić Dragana.

Negde od oko druge polovine avgusta 1992. godine, u jedinicu „Simini četnici“ dolazi sin, sada pok.Bogdanović Sima, ovde optuženi Bogdanović Damir. Nakon dolaska optuženog Damira, u jedinicu dolazi i optuženi Gavrić Tomislav.

Nakon događaja u Skočiću, a u periodu počev od 11. ili 12.07. pa do oko 01.10.1992. godine optuženi: Stojanović Zoran, Šević Đorđe, Đurđević Zoran, Alić Zoran i Đekić Dragana su zajedno sa drugim NN pripadnicima jedinice „Simini četnici“,

neovlašćeno u kućama u Malešiću držali oštećene zaštićene svedokinje „Alfa“, „Beta“ i „Gama“, gde su ih primoravali da im spremaju hranu, da peru njihovu odeću i uniformu, čiste obuću i kuće gde su bili smešteni, naređujući oštećenima da moraju raditi šta god ko traži iz jedinice, a ako to ne učine biće ubijene, sa kojim radnjama i izdatim naredbama su se po svom dolasku u jedinicu saglasili i optuženi Bogdanović Damir i Gavrić Tomislav.

DOKAZ:

O periodu boravka jedinice „Simini četnici“ u Malešiću, po mojoj oceni, najsigurnije je posvedočio -- na glavnom pretresu od 19.11.2010.godine koji je tada izjavio:

„Simini četnici sigurno nisu bili u Malešiću 26. odnosno 28.juna 1992.godine, jer sam ja tada otišao u bolnicu iz koje sam se vratio 01.10.1992.godine i oni ni tada tu nisu bili.“

Jedna od najtežih naredbi nečovečnog postupanja oštećenima „Alfa“, „Beta“ i „Gama“ bila je ta što su morale oprati krvavu uniformu jedan broj optuženih i drugih pripadnika jedinice odmah sutradan po njihovom povratku sa mesta zvanog „Hamzići“ u Šetićima, gde su oni ubili njihove najbliže srodnike. Tom prilikom optuženi Đurđević Zoran je oštećenu „Alfa“ primorao i da opere njegov krvav nož, kojom prilikom je oštećena „Alfa“ kod njega tada videla na ruci sat marke „Seiko“, koji sat je prepoznala jer je to bio sat njenog bratanca, oštećenog Aganović Eseda.

Po dolasku u jedinicu, optuženi Bogdanović Damir je primorao oštećenu „Alfa“ da pere i njegovu odeću, pa je ona jednom prilikom u džepu njegove košulje pronašla dve fotografije pripadnika ove jedinice koje je sačuvala i predala istražnom sudiji ovog suda u toku davanja svog iskaza.

Na napred opisani način svi optuženi su kao saizvršiooci, prema oštećenima nečovečno postupali.

DOKAZ:

Iskazi oštećenih zaštićenih svedokinja „Alfa“, „Beta“ i „Gama“.

Tako oštećena „Alfa“ na strani 8/49 transkripta, između ostalog kaže:

„Iz Šapca Zoran tad je bio, on kaže, momak, videla sam kod njega sat mog bratanca Eseda. To je bio sve krvav, puške, noževe, sve su bile krvave koja sam ja lično i moje bratanice (oštećene „Beta“ i „Gama“) morale da peremo. Poznala sam taj sat.“

Strana 15/49 transkripta. „Kod njega je bio i taj sat mog bratanca, „Seiko 5“.

„Kad mi je dao da perem, to je sve bio u krv i nož i sve.“

U vezi optuženog Bogdanović Damira, oštećena „Alfa“ na strani 15/49 transkripta, kaže:

„Da, on je imao, držao je, sve što je našao po kućama od hrane to je on sakupio i doneo i to smo mi spremali. On je držao magacin, ali iš'o u akciju kad god ide njegov otac i ostali, i on ide.“

Oštećena „Alfa“ se seća da je optuženi Bogdanović Damir doneo da opere njegovu uniformu, pa je tada u njegovom džepu pronašla dve fotografije, sa pripadnicima jedinice „Simini četnici“ koje je sakrila kod sebe i sačuvala sve do predaje istražnom sudiji ovog suda, na kojim fotografijama je potom i prepoznala najveći broj lica i optuženih.

A oštećena „Beta“, na strani 8/42 transkripta, kaže:

„Drugi dan morali smo da im operemo veš u kadu, to je bilo sve krvavo i mi smo to morali oprati, to odelo što su imali. Bili smo tih dana sluge, morali smo kuvati, čistiti, raditi...“

Dok oštećena „Gama“, na strani 5/68 transkripta, kaže:

„Kada smo došli u to mjesto Malešić...ja sam ostala u jednoj kući, moju tetku (oštećena „Alfa“) su odveli u drugu, rodicu (oštećena „Beta“) u treću.“

„...znači radila sam po kući i šta je kome trebalo ja sam radila.“

Za svo vreme boravka u selu Malešić optuženi Stojanović Zoran, Alić Zoran, Đurđević Zoran i Đekić Dragana su oštećene „Alfa“, „Beta“ i „Gama“ tukli u više navrata. Oštećene su tukli rukama, nogama i raznim predmetima i tako im nanosili brojne telesne povrede.

Oštećenu „Alfa“ su u navedenom periodu tukli: optuženi Stojanović Zoran rukama i nogama po raznim delovima tela, zatim optuženi Alić Zoran nogama i sa cevi od ručnog bacača po leđima i optuženi Đurđević Zoran rukama po stomaku pri kojim udarcima joj je često u potpunosti izbijao vazduh iz pluća.

Oštećenu „Beta“ takođe je tukao optuženi Stojanović Zoran u više navrata rukama i nogama, po glavi i drugim delovima tela, od kojih udaraca je oštećena gubila svest, a on je nakon toga polivao vodom. Ovaj optuženi je jednom prilikom golu oštećenu držao po hladnom vremenu van kuće celu noć.

Oštećenu „Gama“ po nogama je tukao optuženi Stojanović Zoran, kao i optužena Dekić Dragana za vreme dok je bila ranjena, sa puškom po raznim delovima tela i šamarima po licu.

DOKAZ:

Iskazi oštećenih zaštićenih svedokinja „Alfa“, „Beta“ i „Gama“.

Oštećena „Alfa“ je u svom iskazu potvrdila da ju je u Malešiću tukao optuženi Stojanović Zoran „On mene kad je udario preko kičme sa čizmom, ja mislim da sam sve zvezde ugledala“ – kaže „Alfa“, a za optuženog Alić Zorana oštećena kaže da ju je tukao nogama, kao i oružjem po leđima, koje liči na čunak. Za optuženog Đurđević Zorana oštećena „Alfa“ tvrdi da ju je tukao rukama po stomaku tako da joj je udarcima izbijao vazduh iz pluća.

Oštećena „Beta“ je u svom iskazu bila ubedljiva u kazivanju kako ju je tukao optuženi Stojanović Zoran, pri čemu je navela da ju je tako istukao da je bila sva otečena u licu i da joj je u vezi sa njenim tadašnjim izgledom rekao da oštećenoj „Alfa“, koja je njenog oca sestra, kaže „da ju je ujeo stršljen“.

Tako oštećena „Beta“ na strani 9/42 transkripta, između ostalog kaže:

„Kada je ušao unutra ništa nije pitao (optuženi Stojanović Zoran) nego samo je tukao, samo je tukao i u glavu i u celo telo. Ja više ništa nisam znala ni bolove više nisam osetila. Onda je on, lonac je bio pun vode na šporetu, uzeo tu vodu i prosuo na mene. Onda sam ja došla sebi.“

„Kad me vodio u drugu kuću, stavio me na balkon, na verandu, stavio me tu i rekao da se skinem gola i ja sam plakala i molila sam, a on počeo i dalje da me udara i bacao me dole na kamen. Nisam mogla ustati. On je sišao dole i vukao me, i rekao da idem u sobu. Kad sam ušla u sobu onda je on zvao sve redom ko god je bio tu da me siluje. I onda me opet izveo na verandu i bila sam gola napolju celu noć.“

U vezi sa drugim prebijanjem koje je doživela od optuženog Stojanović Zorana, oštećena „Beta“ na strani 11/42 transkripta, je opisala da kada je optuženi završio njeno maltretiranje koje je bilo u vezi sa njenim razgovorom sa nepoznatim dečkom iz Malešića, onda je odveo u kuću gde ju je celu noć tukao i silovao u vezi čega oštećena kaže:

„Ja sam ga molila da me pusti vani da idem u WC, samo da imam makar 5 minuta zraka i odmora. On me nije pustio, tako je bilo.“

Optuženi Stojanović Zoran je svo vreme pokazivao izrazitu agresivnost prema oštećenima, pa je tako nogama po telu tukao i oštećenu „Gama“, o čemu je ona svedočila u svom iskazu u istrazi i na glavnom pretresu.

Oštećena „Gama“ je posvedočila da ju je tukla i optužena Đekić Dragana za vreme dok je bila ranjena, zahtevajući od oštećene da je bespogovorno služi. Primoravajući je da ispunjava njene zahteve, često je udarala šamarima po licu kao i puškom po raznim delovima tela, „koju pušku je stalno držala pored sebe“ – kaže oštećena „Gama“

Takođe, za svo vreme boravka u Malešiću, oštećene „Alfa“, „Beta“ i „Gama“, pripadnici jedinice „Simini četnici“ su seksualno ponižavali naročito uvredljivim postupcima, tako što su ih skidali gole i terali da igraju na stolu, primoravali da gledaju silovanja jedna druge u kojoj radnji je učestvovao i optuženi Đurđević Zoran prema oštećenima „Beta“ i „Gama“ a oštećenom „Alfa“ pretio da mora popiti njegovu spermu iz čaše.

DOKAZ:

Iskazi oštećenih zaštićenih svedokinja „Alfa“, „Beta“ i „Gama“.

U više navrata „kad god bi i ko god bi hteo“ optuženi i drugi nepoznati pripadnici jedinice „Simini četnici“ u Malešiću su silovali oštećene „Alfa“, „Beta“ i „Gama“, pri čemu nisu uopšte vodili računa koliko njih u nizu siluje jednu oštećenu da su zbog toga oštećene često bezuspešno molile da ih malo puste „makar da se odmore“. Tako su:

- oštećenu „Alfa“ u više navrata silovali optuženi: Stojanović Zoran, Šević Đorđe, Đurđević Zoran, Alić Zoran i Gavrić Tomislav, kao i pripadnici jedinice poznati po imenima i nadimcima: „Lazić“, „Gruja“, „Jazo“, „Savkić“, „Bane“ ...;

- oštećenu „Beta“ u više navrata silovali optuženi: Stojanović Zoran, Šević Đorđe, Alić Zoran i Gavrić Tomislav, kao i sada pok. Bogdanović Sima, te pripadnici jedinice poznati po imenima: „Bogdan“, „Rajko“, „Savkić“...; i

- oštećenu „Gama“ u više navrata silovali optuženi Stojanović Zoran, kao i pripadnici jedinice poznati po imenima i nadimcima: „Žuti“, „Rajko“, „Beli“, „Gruja“... .

DOKAZ:

Iskazi oštećenih zaštićenih svedokinja „Alfa“, „Beta“ i „Gama“.

Oštećena „Alfa“ u vezi silovanja u svom iskazu između ostalog kaže:

„Kako je ko došao i vratio se tako odmah silovao nas. Skida mene i moje dve bratanice (oštećene „Beta“ i „Gama“) gole i mi moramo da šetamo potpuno gole. I kako ko hoće tako siluje, bije, maltretira.“

„Što su mene silovali pa i nekako, nego ja da vidim kako siluju moje dve bratanice, one su maloletne. Terali su po grupama da budemo svaka u po jednoj kući.“

„Jedino kad oće da se izivljavaju tad mene pozovu i skidaju njih gole da šetaju a ja da gledam i oni da siluju. To je najviše radio „Gruja“, „Zoran iz Šapca“, „Jazo“, Stojanović Zoran iz Loznice, „Bane“, i tako svi, ne mogu da se setim svih imena.“

Na pitanje da li je neko od optuženih bio u Malešiću, a da nju nije silovao, oštećena je potvrdila da je jedino optuženi Bogdanović Damir nije silovao, a da su je više puta silovali optuženi Stojanović Zoran, Šević Đorđe, Đurđević Zoran, Alić Zoran i Gavrić Tomislav, kao i NN pripadnici jedinice: „Lazić“, „Gruja“, „Jazo“, „Savkić“, „Bane“... . Za optuženog Gavrić Tomislava oštećena na strani 16/49 transkripta, tvrdi da je nju silovao optuženi Gavrić, a da to nije rekla u istrazi, jer se nije setila, a nije je niko ni pitao da se o njemu izjasni. Takođe je potvrdila da je ovaj optuženi silovao i njenu bratonicu, oštećenu „Beta“.

Oštećena „Beta“ u svom iskazu potvrdila je u vezi sa silovanjem navode optužbe. Tako ova oštećena, na strani 8/42 transkripta, kaže:

„Moju tetku (oštećena „Alfa“) su silovali, a ja da vidim i jedan mi stavio pištolj ako se mrdnem ili ako budem nešto uradila, on će pucati ili ako bude tetka nešto se mrdnula da će pucati u mene. Morala je se predati tako kako su rekli tako da su je silovali, a ja sam gledala.“

„A oštećenu „Gama“ su odneli u drugu sobu, isto su silovali.“

„I kad su završili sa mojom tetkom, onda su uzeli mene i odneli u tu sobu gde su „Gamu“ silovali. Ja sam gledala u nju, ona u mene, plakali smo. ...Mene su silovali.“

Strana 11/42 transkripta.

„...Moja rodica (oštećena „Gama“) je bila sa njim, sa Zoranom (optuženi Stojanović Zoran) a posle je i mene uzeo i sa njom spavao i sa njom u jedan krevet i nju silovao i mene, gledale smo obadve, morale smo.“

Ova oštećena je u svom iskazu potvrdila da su nju silovali optuženi: Stojanović Zoran, Šević Đorđe, Alić Zoran i Gavrić Tomislav, kao i sada pok. Bogdanović Sima, te NN pripadnici jedinice „Bogdan“, „Rajko“, „Savkić“...

I oštećena „Gama“ je u svom svedočenju, kako u postupku istrage, tako i na glavnom pretresu, potvrdila da ju je u Malešiću silovao optuženi Stojanović Zoran, kao i pripadnici jedinice „Rajko“, „Beli“, „Gruja“.

Na napred navedeni način optuženi: Stojanović Zoran, Šević Đorđe, Đurđević Zoran, Bogdanović Damir, Gavrić Tomislav i Đekić Dragana su kršili pravila iz člana 3. stav 1. tačka 1. pod a) i c) IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vreme rata od 12.08.1949. godine i pravila iz člana 4. stav 2. tačka a) i e) i člana 16. II Dopunskog protokola uz Ženevske konvencije od 12.08.1949. godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba.

Nakon boravka u selu Malešić, jedinicu „Simini četnici“, tačno neutvrđenog dana napuštaju optuženi Šević Đorđe, Đurđević Zoran, Alić Zoran i Đekić Dragana.

Preostali optuženi među kojima su Stojanović Zoran, Bogdanović Damir i Gavrić Tomislav posle Malešića boravi u selu Klisa, u napuštenim kućama Bošnjaka, i sa sobom je prinudno odvela oštećene „Alfa“, „Beta“ i „Gama“.

Posle Klise, optuženi Stojanović Zoran, Bogdanović Damir i Gavrić Tomislav, zajedno sa drugim pripadnicima jedinice i sada pok. Bogdanović Simom kraće vreme boravi u Osnovnoj školi u Petkovcima, a sa sobom ponovo prinudno odvede i oštećene „Alfa“, „Beta“ i „Gama“.

Tačno neutvrđenog datuma iz Petkovaca jedinicu napušta optuženi Gavrić Tomislav.

Iz sela Petkovci jedinica „Simini četnici“ se seli u mesto Drinjaču u kom periodu jedinicu napušta optuženi Stojanović Zoran, koji sa sobom u Republiku Srbiju odvodi oštećenu „Gama“. Dakle, u jedinici „Simini četnici“ od optuženih ostaje samo Bogdanović Damir sa svojim ocem i drugim nepoznatim pripadnicima jedinice. Od oštećenih u Drinjaču su prinudno doveli „Alfa“ i „Beta“.

Iz mesta Drinjača u Republiku Srbiju jedinica „Simini četnici“ u kojoj je optuženi Bogdanović Damir, odlazi polovinom januara 1993.godine i sa sobom u Srbiju odvodi oštećene zaštićene svedokinje „Alfa“ i „Beta“ o čemu su oštećene ovu činjenicu saglasno potvrdile.

Svedok --, komandir čete Teritorijalne odbrane u Malešiću, na glavnom pretresu od 18.11.2010.godine, potvrdio je da se napad na Klisu dogodio 09.oktobra 1992.godine, kada je jedinica „Simini četnici“ morala napustiti selo Klisa i preći u selo Petkovce.

Da je jedinica „Simini četnici“ u toku napada na Klisu bila u ovom selu, u svojoj odbrani potvrdio je optuženi Gavrić Tomislav.

U čitavom periodu boravka nakon Malešića, pa sve do povratka u Republiku Srbiju polovinom januara 1993. godine, optuženi Stojanović Zoran, Bogdanović Damir i Gavrić Tomislav su prema oštećenima nečovečno postupali, time što su „Alfa“, „Beta“ i „Gama“ primoravali da im spremaju hranu, da peru njihovu odeću i uniformu i čiste objekte gde su bili smešteni, kao što su privatne kuće Bošnjaka u Klisi, Osnovna škola u Petkovcima i napušteni restoran u Drinjači; i time su kršili pravila iz člana 3. stav 1. tačka 1. pod c) IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vreme rata od 12.08.1949. godine i pravila iz člana 4. stav 2. tačka e) i člana 16. II Dopunskog protokola uz Ženevske konvencije od 12.08.1949. godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba, pa su sve radnje nečovečnog postupanja učinili kao saizvršioци.

DOKAZ:

Svedočenja oštećenih „Alfa“, „Beta“ i „Gama“ kao i odbrane optuženih Bogdanović Damira od 14.09.2010.godine i Gavrić Tomislava od 15.09.2010.godine.

U oceni izvedenih dokaza i utvrđivanja činjeničnog stanja uglavnom sam se bazirao na iskazima zaštićenih svedokinja oštećenih „Alfa“, „Beta“ i „Gama“ i iskazu oštećenog Ribić Zija, čije iskaze ocenjujem istinitim sa razloga što su logični, međusobno saglasni u bitnim detaljima za optužbu, a ničim nisu kompromitovani, pa ni nalazima i mišljenjima veštaka o njihovoj sposobnosti upamćivanja i reprodukcija događaja koje su preživeli.

Potvrda više verodostojnosti njihovog svedočenja stoji i u činjenici prepoznavanja optuženih sa fotografija i prepoznavanja optuženih u sudnici na glavnom pretresu prilikom svedočenja oštećenih zaštićenih svedokinja „Alfa“, „Beta“ i „Gama“.

Tokom krivičnog postupka optuženi Šević Đorđe se branio ćutanjem, dok su optuženi: Stojanović, Đurđević, Alić, Bogdanović, Gavrić i Đekić izneli svoje odbrane u kojima su negirali izvršenje krivičnog dela koje im je stavljeno na teret bilo u potpunosti bilo tako što bi umanjivali značaj i učešće u njegovom izvršenju.

Neki od optuženih, kao što su Stojanović i Bogdanović, predlagali su dokaze u svoju odbranu, a sud je na glavnom pretresu ispitao predložene svedoke koji su nastojali potvrditi odbrane ovih optuženih. Međutim, izjave ispitanih svedoka, po mojoj oceni, nisu ozbiljnije dovele u sumnju radnje krivičnog dela koje su im izmenjenom optužbom stavljene na teret.

Radi svega iznetog, ocenjujem da su odbrane optuženih neosnovane, jer dovedene u vezu sa izvedenim dokazima pokazuju se kao neistinite i sračunate na izbegavanje krivične odgovornosti.

Dakle, pravnom ocenom utvrđenog činjeničnog stanja, koje sam napred izložio u završnoj reči, da je dovoljno osnova da se može zaključiti da se u radnjama optuženih stiču sva bitna obeležja krivičnog dela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl.142. st.1. KZ SRJ izvršenog u saizvršilaštvu. U konkretnom primeru, primenjen je Krivični zakon koji je najblaži za učinioce, imajući u vidu obavezu primene blažeg zakona.

Opisane radnje krivičnog dela iz dispozitiva izmenjene optužnice predstavljaju kršenje pravila međunarodnog prava iz člana 3. stav 1. tačka 1. pod a) i c) IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vreme rata od 12.08.1949. godine i pravila iz člana 4. stav 2. tačka a) i e) i člana 16. II Dopunskog protokola uz Ženevske konvencije od 12.08.1949. godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba, kako sam to bliže navodio za svaku pojedinačnu radnju.

Optuženi su bili svesni preduzetih radnji, njihove protivpravnosti i svog zajedničkog delovanja kako, sa sada nama poznatim, tako i sa, sada nama nepoznatim, pripadnicima jedinice „Simini četnici“ i hteli su njihovo izvršenje, koje stanje volje i svesti svakog od optuženih, čini oblik vinsti – direktni umišljaj.

Radi svega napred iznetog, predlažem da sud optužene oglasi krivima i osudi na kazne po zakonu.

Što se tiče optuženog Šević Đorđa koji izdržava kaznu zatvora za isto krivično delo za koje mu se i u ovom postuku sudi, želim da kažem svoj pravni stav u vezi sa pravilom res iudicata.

Da bi se radilo o pravnosnažno presuđenoj stvari, potrebno je utvrditi da se radi o istom krivičnom delu. A da bi se radilo o istom krivičnom delu potrebno je utvrditi da su ispunjena dva uslova i to:

- da je reč o istom nazivu krivičnog dela sa istim obeležjima i
- da je reč o istom krivično pravnom događaju.

Kod optuženog Ševića nije reč o istom krivičnom delu, jer se ne radi o istom krivično pravnom događaju i time dakle, nisu ispunjeni uslovi za primenu pravila res iudicata.

Ovde valja ukazati da je reč o izvršenju krivičnog dela ratni zločin protiv civilnog stanovništva koje je izvršeno na drugom mestu, u drugo vreme, prema drugim oštećenim licima i drugačije nacionalne pripadnosti, od onoga za koje je optuženi Šević Đorđe pravnosnažno osuđen.

Sa druge strane ukazujem i da je ukupna kriminalna količina krivično-pravnog događaja koja predstavlja radnju izvršenja krivičnog dela ovog optuženog u ovom predmetu u takvom obimu i u takvoj meri, da ona opravdava kriminalno-političke razloge da se optuženom Ševiću sudi za isto delo u drugom postupku i da mu se za ovu kriminalnu količinu odredi vrsta i mera krivične sankcije.

Poštovano veće,

Prilikom izricanja vrste i mere krivične sankcije predlažem da sud ceni sve otežavajuće i olakšavajuće okolnosti koje bude našao na strani optuženih.

Ocenjujući opravdanim i na zakonu osnovanim predlažem da:

- Optuženima Stojanović Zoranu zvanom „Trcko“; Šević Đorđu i Đurđević Zoranu sud izrekne kazne zatvora u trajanju od po 20 godina;

- Optuženom Alić Zoranu maksimalnu kaznu maloletničkog zatvora u trajanju od 10 godina, s obzirom da je ovaj optuženi krivično delo izvršio kao stariji maloletnik, a da su, shodno odredbi iz čl.29. Zakona o maloletnim učinocima krivičnih dela i krivično-pravnoj zaštiti maloletnih lica, za maksimalnu kaznu ispunjeni uslovi u pogledu minimalne i maksimalne zaprećene kazne zatvora za izvršeno krivično delo.(Zaprećena kazna najmanje 5 godina zatvora ili zatvor od 20 godina)

Zahtev za izricanje maksimalnih kazni zatvora optuženima Stojanoviću, Ševiću, Đurđeviću i Aliću tražim zbog sledećih činjenica koje predstavljaju otežavajuće okolnosti najvišeg stepena i to:

a) Zato što su se prema oštećenima zaštićenim svedokinjama „Alfa“, „Beta“ i „Gama“ ponašali kao prema slugama u najgrubljem smislu značenja ove reči;

b) Zato što su oštećene zaštićene svedokinje „Alfa“, „Beta“ i „Gama“ silovali više puta u više navrata bez poštovanja ikakvog integriteta njihove ličnosti, pri čemu su znali da su oštećene „Beta“ i „Gama“ maloletne;

v) Zato što su učestvovali u ubistvu 28 civilnih lica (jedno lice u Skočiću, a 27 na mestu zvanom „Hamzići“ u Šetićima), pri čemu su pokazali potpuno odsustvo ljudskosti. Naime, ovi optuženi zajedno sa sada pok.Bogdanović Simom i drugim nepoznatim pripadnicima jedinice „Simini četnici“ su kritičnom prilikom na mestu zvanom „Hamzići“:

- ubili trudnu ženu sa detetom od 2 godine u naručju (Ribić Ševka i sin joj Ribić Sabrija),

- ubili sedmoro dece starih dve, četiri, pet, sedam, deset i dvoje po trinaest godina,
- pre ubistva Ribić Zlatije stare 13 godina, istu silovali,
- dete koje se nalazilo u redu za likvidaciju, a koje je tražilo svoju majku, odveli do jame, gađali nožem, pucali u njega i zatim ga bezdušno bacili na ubijena lica.

Na strani optuženih Stojanovića, Ševića i Đurđevića po mom mišljenju nema olakšavajućih okolnosti koje bi uticale na odmeravanja blažih kazni zatvora od predloženih.

- Optuženju Đekić Dragani predlažem izricanje kazne zatvora u trajanju od 10 godina;

Od otežavajućih okolnosti na strani optužene Đekić Dragane treba ceniti brojnost radnji krivičnog dela i to: nečovečnog postupanja kako u Skočiću, tako i u Malešiću, zatim tuče oštećene „Gama“ u Malešiću, te saizvršilaštvo u ubistvu oštećenog Nuhanović Arifa u Skočiću.

- Optuženom Gavrić Tomislavu predlažem izricanje kazne zatvora u trajanju od 10 godina;

Od otežavajućih okolnosti na strani ovog optuženog treba ceniti brojnost radnji krivičnog dela i to: nečovečno postupanje prema oštećenima „Alfa“, „Beta“ i „Gama“ i silovanje više puta oštećenih „Alfa“ i „Beta“, pri čemu su oštećene „Beta“ i „Gama“ maloletne.

- A optuženom Bogdanović Damiru izricanje kazne zatvora u trajanju od 8 godina.

Kao otežavajuću okolnost na strani ovog optuženog treba ceniti dug vremenski period nečovečnog postupanja prema oštećenima „Alfa“, „Beta“ i „Gama“ koji je trajao od oko polovine avgusta meseca 1992.godine do polovine januara 1993.godine, kao i da je nečovečno postupanje činjeno prema maloletnim oštećenim „Beta“ i „Gama“.

Poštovano veće,

Zbog ovoga što su učinili optuženi, koji pripadaju državi kojoj i mi pripadamo, ja kao čovek sam užasnut i osećam težinu muka koje su oštećeni preživeli. Težina muka oštećenih me je stalno podsticala da kao tužilac uložim maksimum napora da se ovaj krivično-pravni događaj potpuno rasvetli. Ovaj sud, posebno ovo sudsko veće, ima nemerljivu ulogu u utvrđivanju onoga šta se zbilo u periodu od oko 11.07.1992.godine do oko polovine januara 1993.godine u Skočiću, Malešiću, Klisi,

Petkovicima i Drinjači. Stojim u uverenju da sam svoju ulogu profesionano i po zakonu obavio kao što je to, po mojoj oceni, učinio i sud. Naravno i branioci optuženih su, sa staništa svoje uloge u postupku, pomogli su i meni kao tužiocu i sudskom veću da može da donese pravedenu odluku u ovom predmetu.

Valja reći da jedan broj pripadnika jedinice „Simini četnici“ nije više među živima, kao što su Bogdanović Sima, koji je umro u pritvoru tokom ovog krivičnog postupka, a u toku rata su poginuli „Lazić“, „Savkić“, „Bogdan“, dok su posle rata umrli „Tiša“, „Dejan“.

U završnoj reči želim ukazati i to da nije bilo ovog postupka, ovaj neljudski čin bio bi strašna pretnja koja se nadvila nad sve nas. Vid je pretio da nam srca potpuno oslepi, a mi se predamo životinjskom nagonu da nas u budućnost vodi. Da nije bilo ovog postupka, oprostite mi na izrazu, bilo bi sa nama po onoj „slepac vodi slepca“.

Pre samog kraja završne reči, nalazim za potrebno da se i oštećenima obratim sa par rečenica.

Gospodo oštećeni, ako neko učinjeno nedelo prema vama od strane optuženih ne izađe na videlo u ovom postupku, jer nemade dovoljnih dokaza koji bi ga potvrdili i sud uverili, šta za to?

Odgovor bi mogao glasiti: E da li će njihovo nedelo time biti ukinuto, savest optuženih biti mirnija? Ne!

Položiće oni svoje račune za sva svoja nedela u životu koji im predstoji na izdržavanju kazne.

I na samom kraju, nalazim za primerenim da se poslužim latinskom izrekom

„BREVE ENIM TEMPUS AETATIS,
SATIS LONGUM EST AD BENE HONESQE SEMPITERNA“

(ŽIVOT TRAJE KRATKO, ALI IPAK DOVOLJNO DUGO DA SE DOBRO I POŠTENO ŽIVI).

ZAMENIK TUŽIOCA ZA RATNE ZLOČINE
Milan Petrović